

GAIETÀ CASACUBERTA
IMPRESSOR

UVA
Cosa Rara
OSSIA
Bellezza e Onestà
OPERA DE
Vicenc Martin i Soler
REPRESENTADA PER
JUNIOR F.C.
TEATRE TÍVOLI
ABRIL 1936

arriben les mullers, i el Príncep, que es tem que arriba més gent, fa disparar una pistola per espantar-los. Lubino i Tita s'indignan i envesteixen, ajudats per les dones. El Príncep crida: —Alto!— i tots li coneixen la veu i s'aturen. A la claror del dia que comença el Príncep es descobreix i tots li fan acatament, però els marits no acaben de quedar tranquils. Lila i Lubino queden sols discutint, però es reconcilien i acaben cantant un *duo* d'amor mentres surt el sol.

IX.—El Podestà crida tothom per la carrera. El poble aclama la Reina i canta i balla en honor d'ella; tot és alegria i festes.

Una cosa rara

s'aprofiten de l'error i es deixen abraçar, però aleshores elles se n'adonen i fugen. Els marits arriben i es temen alguna cosa, elles es justifiquen, i entren tots quatre a la casa. El Príncep es plany dels esforços que li costa el seu caprici.

VII.—Mentres sopen, segueix la discussió entre les parelles, fins que Ghita bufteja el seu marit. Aquest la increpa, i s'adreça al públic. Acaben fent les paus, però així que tornen a posar-se a sopar senten una serenata. Els marits s'inquieten: elles, sense dir-ho, comprenen que és el príncep. Lubino i Tita agafen les espases i surten a fora: elles s'armen també i surten darrera d'ells per ajudar-los.

VIII.—Es nit fosca: el Príncep, Corrado i el Podestà tiren pedres al balcó de Lila quan surten els dos marits. Per no comprometre el Príncep, el Podestà es descobreix i fa veure que era ell: els marits creuen que s'han equivocat. Però aleshores

Ghita vol convèncer Lila que faci veure que cedeix al Príncep per a obtenir-ne presents. Lila reflexiona, però no cedeix, i surt. Arriba Corrado i Ghita li diu que no hi ha res a fer, i se'n riu. Ella queda dient que amb promeses soles no s'obté res.

V.—El príncep no comprèn que una dona del poble el resisteixi. Corrado li diu que encara els queda la nit, i decideixen fer una nova temptativa. A tot això arriba el poble que, presidit pel Podestà, va a oferir presents a la Reina. Aquesta els agraeix, i els diu que admira la virtut dels camperols, i que es troba bé entre ells.

ACTE TERCER

VI.—Arriba el vespre, i les dues esposes esperen la tornada dels marits, i pregunten als qui passen si els han vist. S'ha fet fosc, i quan arriben el Príncep i Corrado elles es creuen que són Lubino i Tita: ells

JUNIOR F. C.

en ocasió del III Congrés de la

SOCIETAT INTERNACIONAL DE MUSICOLOGIA

presenta a Barcelona al cap de

cent cinquanta anys d'haver estat estrenada a Viena

l'òpera del mestre català de València

VICENÇ MARTIN I SOLER

UNA COSA RARA

OSSIA

BELLEZZA E ONESTÀ

FUNCIÓ DE GALA

TEATRE TÍVOLI

el 21 d'abril del 1936

a les deu del vespre

allotjada es troben Lila i Ghita: aquella es gira contra aquesta, i no vol creure que Ghita procuri convèncer Tita. Mentres estant discutint ve la Reina, que les reconcilia i els diu que li portin els dos galants. Lila queda sola, i Corrado li ofereix protecció sincera, però arriba el Príncep, que insisteix inútilment. A tot això el Podestà entra amb Lubino agafat: Lila s'amaga. Surt la Reina, i Lubino li conta les seves penes; aleshores arriben Tita i Ghita, que diuen que tot està resolt perquè Tita autoritza el casament. Quan entra Lila, Lubino es tem que s'ha lliurat al Príncep i la rebutja, però Corrado aclareix el que ha passat. Tothom és feliç, i la Reina fa casar les dues parelles.

ACTE SEGON

IV.—Es la tarda del mateix dia, i les dues parelles ja casades són a casa de Tita. Els marits han sortit a comprar coses, i

el Príncep, temptat per la bellesa de Lila, vol intentar conquerir-la. Lila resisteix, perquè estima Lubino, i el príncep no se sab estar de lloar-la.

II.—En el bosc, davant de la casa on viu Lila amb el seu germà Tita, aquest discuteix amb la seva promesa Ghita; Lisardo, el Podestà, germà de Ghita, vol posar pau. De cop i volta senten cantar al lluny Lubino, que es presenta i exigeix a Tita que li digui on és Lila. Aquest diu que l'ha amagada, i aleshores Lubino entra a la casa fent destroces per cercar-la. El Podestà va a cercar gent per detenir Lubino. Aquest descobreix el balcó forçat i un vel de Lila i comprèn que aquesta ha fugit. Es vol venjar matant Lubino, però Ghita el detura, i el Podestà se l'endu pres. Ghita procura aleshores convèncer Tita que deixi ca-sar la seva germana amb Lubino, i Tita acaba deixant-se convèncer i reconeixent que les dones ho poden tot.

III.—Dintre la casa on la Reina està

JUNIOR F. C. est un cercle sportif dont les activités en athlétisme, hockey et foot-ball sont bien connues. Ses associés ont commencé les représentations lyriques au profit de la caisse du Club: c'est le succès qui les a encouragés a se lancer a des entreprises plus osées. Après "*Le barbier de Seville*" de Rossini ils ont joué "*Tsar Saltan*" de Rimsky Korsakoff, et plus tard "*La fiancée vendue*" de Smetana, et le délicieux "*Barbier de Seville*" de Paisiello. Leur discipline, leurs efforts, le parfaite direction du Professeur Josep Sabater, le soin qu'ils mettent aux moindres details de la mise

en scène, leur ont permis quelques belles réussites. Mais il ne faut pas oublier qu'il s'agit de simples amateurs—dont beaucoup sont des sportifs en actif—, et que l'on ne peut pas leur demander les beaux dons naturels ni les perfections techniques que seuls les professionnels peuvent fournir. Sans la moindre prétention, ils offrent aux membres du Congrès de la S. I. M., et a ceux de la S. I. M. C., le resultat d'un long travail et d'un sincère enthousiasme pour la belle musique.

VICENÇ MARTIN I SOLER era fill de València, on nasqué el 6 de març del 1754. Allí estudià música, i després a Madrid, d'on marxà en 1781 a Itàlia i estrenà la seva primera òpera a Florència. Aviat triomfava amb altres òperes. Quatre anys després marxà a Viena, on continuà obtenint èxits. Lorenzo Da Ponte, el llibretista

ARGUMENT

ACTE PRIMER

I.—En una plaça del poble d'Adra (Almeria), la Reina torna de caçar, i tot el seu seguici li canta elogis, que creixen quan arriba el Príncep que ha mort una fera. Tots es congratulen de la bella cacera i de l'amabilitat dels camperols, quan arriba una noia molt bella demanant pietat a la Reina. Conta que es diu Lila, i que s'estimen amb el pastor Lubino, però que el germà d'ella, Tita, vol casar-la amb el Podestà (Batlle) del poble, i per això ella ha fugit de casa. La Reina li ofereix protecció i la confia al seu majordom Corrado. Però

Joan Amat, Francesc Espinós, Antoni Gallardo, Josep Meifrèn, Josep Mirapeix, Francesc Nogueras, Antoni Pelegri, Màrius Romagosa, tenors.

Xavier Agustí, Joaquim Ariza, Oriol de Camín, Alfons Detrell, Josep M. Ferrando, Josep M. Nogueras, Santiago Planàs, Modest Rodríguez, Ramont Sant, Raimon Tatxé, Lluís Terrades, Josep M. Vidal, baixos.

Com sempre, l'obra serà concertada i dirigida pel Mestre Josep Sabater, a qui el Junior F. C. ha d'agrair una vegada més l'admirable esforç que ens permet intentar realitzacions de tanta importància.

L'orquestra serà, com altres anys, la tan anomenada "Orquestra Clàssica de Barcelona".

Els decorats i vestits han estat projectats per Bartomeu Llongueres.

Els chors són dirigits pel mestre Vicenç Vall.

de Mozart, li féu un llibret que titulà *Il Barbiere di buon cuore*. L'èxit fou gros, i el mateix Da Ponte li escrigué el llibret de *UNA COSA RARA*, el major triomf de Martín: l'arribaren a contraposar a Mozart. Això era en 1786, ara fa exactament cent-cinquanta anys. Es féu conegut a tot Europa, i li deien *Martini lo spagnuolo*. Fou aleshores que Mozart el lloà, però feu remarcar alhora que li mancaven qualitats prou sòlides i que quan canviessin les modes seria oblidat. No s'equivocà. Mentrestant, Mozart féu tocar als músics del sopar del seu *Don Joan* un fragment de *Una cosa rara*, de una manera que fa comprendre com devien estar de moda les melodies de Martín i Soler. La seva fama féu que, com Paisiello i Cimarosa, fos cridat per Caterina de Rússia a la seva cort. Allí triomfà amb altres noves òperes i arribà a obtenir grans càrrecs, però el canvi de modes el féu decaure, i hagué de donar lliçons per a guanyar-se la vida. Morí a Sant Petersburg en 1806.

UNA COSA RARA és l'obra més famosa de Vicenç Martín i Soler. El llibret és, ja ho hem dit, de Lorenzo Da Ponte. Està dividida en nou quadres, repartits originàriament en dos actes. Per a major comoditat de la representació, serà ara dividida en tres actes.

Els personatges són els següents:

Isabella, Regina di Spagna: Mercè Pujol.

Lila, camperola: Elisa Gatti.

Ghita, també camperola: Teresa Fius.

El Príncep: Josep Draper.

Lubino, camperol, enamorat de Lila: Vicenç Torné.

Tita, altre camperol, germà de Lila i promès de Ghita: Teodor Torné.

Lisardo, il podestà, germà de Ghita: Guerau de Chopitea.

Corrado, majordom reial: Pere Gatti.

Actuaran com a primers ballarins, Anna Maria Matheu, i Francesc Detrell. Formaran el cos de ball: Griselda Lladó, Maria Rosa Navas, Montserrat Llongueres, Teresa Pujol, Elena de Riba i Maria Josefa de Rima, i també Andreu Figueres, Joan Garcia, Jordi Monjo, i Rafael Serrahima.

El cor estarà format per:

Maria Bonet, Maria Bragulat, Clotilde Cirici, Maria Cirici, Miquelina Esquirol, Maria-José Chartres, Yolanda Taulina, Montserrat Tell, Maria del Carme Aymat, Emília Quer, Isabel M.ª de Chopitea i Assumpció Pérez Iborra, soprans.

Eulàlia Amat, Gabriela Amat, Maria Teresa Detrell, Núria Esquirol, Immaculada Figueras, Mercè Figueras, Concepció Masramon, Mercè Monteys, Montserrat Rotllant, Montserrat Sugranyes, contralts.